

UNHCR har endvidere anført, at forslaget er problematisk, i det omfang udvisning medfører, at flygtningen mister sin flygtningestatus. Ophør af flygtningestatus er i flygtningekonventionen udtømmende reguleret i artikel 1 C. Ophør af flygtningestatus kan ikke begrundes med kriminalitet, medmindre der er tale om så alvorlig kriminalitet, at der kan ske inddragelse af flygtningestatus efter flygtningekonventionens artikel 1 F(a) om forbrydelser mod freden m.v. og 1 F(c) om handlinger i strid med FN's mål og grund-sætninger.

Når der nedenfor anvendes udtrykket flygtning, tænkes på flygtning som defineret i flygtningekonventionen.

Integrationsministeriet kan sammenfattende og præciserende om lovforslagets forhold til flygtningekonventionen oplyse følgende:

Ophør af flygtningestatus er reguleret i flygtningekonventionens artikel 1 C. Det fremgår heraf bl.a., at flygtningekonventionen ikke længere finder anvendelse på den, som er i stand til at vende tilbage til det land, i hvilket han tidligere har haft fast bopæl, fordi de forhold, som førte til, at han blev anerkendt som flygtning, ikke længere er til stede.

Udvisning af flygtninge er reguleret i konventionens artikel 32 og 33.

Efter flygtningekonventionens artikel 32, stk. 1, må staterne ikke udvise en flygtning, der lovligt befinder sig på deres område, undtagen af hensyn til den nationale sikkerhed eller den offentlige orden. Der er tale om en proportionalitetsafvejning, hvor hensynet til den enkelte flygtning skal holdes op mod hensynet til den nationale sikkerhed og den offentlige orden.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1, må staterne ikke på nogen som helst måde udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser. Efter artikel 33, stk. 2, kan stk. 1 dog ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Har en udlænding fået inddraget sin flygtningestatus i medfør af ophørsgrundene i artikel 1 C, er der ikke længere tale om en flygtning. Det giver derfor ikke mening i disse tilfælde at tale om, at bestemmelserne i artikel 32 og 33 skal iagttages i forbindelse med eventuel udvisning af den pågældende som følge af kriminalitet.

Bestemmelserne i artikel 32 og 33 handler derfor om de muligheder, som staterne er givet med hensyn til udvisning af udlændinge med flygtningestatus. Udvises en flygtning i overensstemmelse med artikel 32 og 33, har det således ikke nogen betydning for den pågældendes flygtningestatus – men betydning for retten til lovligt at opholde sig i det land, den pågældende er udvist fra. En vurdering af rækkevidden af artikel 32 og 33 skal således foretages uafhængigt af ophørsgrundene i konventionens artikel 1 C.

Ved en afgørelse om udvisning i anledning af kriminalitet tager retten ikke stilling til asylretlige spørgsmål. Udvises en flygtning, mister den pågældende sin opholdstilladelse. Heri ligger imidlertid ikke, at den pågældende har mistet sin status som flygtning i flygtningekonventionens forstand.

Retten skal i forbindelse med enhver sag om udvisning tage stilling til, om udlændingens personlige forhold taler imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1. Retten foretager således en proportionalitetsafvejning bl.a. mellem på den ene side hensynet til udlændingen og på den anden side hensynet til statens sikkerhed og den offentlige orden. Anser retten efter en sådan vurdering udvisning for uproportional, vil den pågældende udlænding ikke blive udvist. Der må således i forbindelse med rettens afgørelse om udvisning antages at være gjort op med den proportionalitetsafvejning, der følger af flygtningekonventionens artikel 32.

Den foreslåede skærpelse af udvisningsreglerne ændrer ikke herved. Det har siden 1996 været således, at flygtninge på nogle områder er sidestillet med andre udlændige i relation til muligheden for at udvise som følge af kriminalitet.

Finder retten, at en flygtning skal udvises som følge af begået kriminalitet, skal der foretages en asylretlig vurdering. Denne vurdering går ud på, om flygtningen kan sendes til et andet land uden at risikere forfølgelse eller torturlignende overgreb, og hvis ikke, om den pågældende skal generhverve sin opholdstilladelse.